

2. 4. 2016 19.30, Krefeld, Nemecko

„Keď to dohovoriť Ježiš, pozdvihol svoje oči k nebu a povedal: Otče, prišla hodina, osláv Svojho Syna, aby aj Tvoj Syn oslávil Teba, ako si mu dal moc nad každým telom, aby všetkým tým, ktorých si mu dal, dal večný život. A to je ten večný život, aby znali Teba, toho jediného pravého Boha, a toho, ktorého si poslal, Ježiša Krista. Ja som Ťa oslávil na zemi; dielo som dokonal, ktoré si mi dal, aby som vykonal. A teraz ma osláv Ty, Otče, sám u seba slávou, ktorú som mal u Teba, prv ako bol svet. Zjavil som Tvoje meno ľuďom, ktorých si mi dal zo sveta. Tvoji boli, a dal si ich Mne, a zachovali Tvoje Slovo. A teraz poznali, že všetko, čo si mi dal, je od Teba; lebo slová, ktoré si mi dal, dal som im, a oni prijali a poznali uprave, že som vyšiel od Teba, a uverili, že si ma Ty poslal.“ [Ján 17:1-8]

Aj ja by som chcel v krátkosti všetkých srdečne privítať, najmä všetkých tých, ktorí sú tu prvýkrát. Nech Boh Pán daruje milosť, aby tento deň priniesol ovocie pre večnosť. Aby sme sa nielen zišli zo široka-zďaleka, ale v týchto hodinách a zhromaždeniach osobne prežili prítomnosť Božiu, učinili naše prežitia spásy – obrátenie, znovuzrodenie, krst Duchom, obnovenie, aby sa s nami a medzi nami stalo všetko, čo je potrebné na to, aby sme mohli byť u Pána.

Na úvod sme počuli, na čom záleží: „...aby znali Teba, toho jediného pravého Boha...“ Nie nejakého trojjediného, dvojjediného, ale „...Teba, toho jediného pravého Boha...“ a poznali, že tento jediný pravý Boh sa kvôli nám zjavil v Synovi, aby nás uviedol do nášho pôvodného stavu synov a dcér Božích. On, ten prvorodený medzi mnohými bratmi [Rimanom 8:29]. Ó, nech je Bohu nebies vďaka za plnosť Jeho svätého Slova!

V krátkosti chcem odovzdať pozdravy a potom poprosíme 2 – 3 bratov, aby tiež odovzdali pozdravy – bratov z Rwandy a Mozambiku, aby nás tiež pozdravili, a potom prejdeme k preberaniu Slova.

[pozdravy]

Sme jednoducho zo srdca vďační, že Boh daroval milosť, aby mohlo byť Slovo nesené do celého sveta. Teraz zavoláme brata Thea, aby nás pár slovami pozdravil. On bol so mnou na poslednej náročnej ceste. Víťame ťa mimoriadnym spôsobom.

[pozdrav]

Boh nášho brata mocne požehnal. Náš brat z Mozambiku, príď a povedz nám pár slov.

[pozdrav]

Sme zo srdca vďační, že Boh má Svoj ľud vo všetkých národoch a jazykoch a skutočne volá von. Brat Erwin Pacheco priniesol tiež veľmi dobrú správu. Bol na Kube a Boh požehnal – 52 sa nechalo pokrstiť a ďalší sa ku krstu prihlásili. Boh sa jednoducho stará o to, aby posledná zvesť dosiahla tých posledných, a potom sa Pán vráti, aby nás vzal k Sebe, ako to On zasľúbil.

Najmä pre nových príchodzích musí zaznieť, že na tomto mieste veríme všetkému tak, ako hovorí Sväté Písmo. Nevykladáme ani jedno jediné miesto, všetko nechávame tak, ako to stojí napísané. Ako povedal náš Pán: „*Kto vo Mňa verí, ako hovorí Písmo...*“ [Ján 7:38] Tu máme Sväté Písmo a v Novom zákone stojí viac ako 130-krát napísané: „*ako hovorí Písmo*“, „*ako je napísané*“ alebo „*aby sa naplnilo Písmo*“.

Máme dva testamenty [závety] – Starý a Nový zákon. V Starom zákone (testamente) Boh pevne uložil všetko, čo určil dedičom Božím a spoludedičom Ježiša Krista. Aj v každom pozemskom testamente sú zapísané mená. Raz som bol aj sám dedičom a cez noc som sa stal majiteľom domu, lebo moje meno bolo zapísané ako meno hlavného dediča. Potom som sa podelil ešte s dvomi spoludedičmi a pre každého ešte niečo ostalo. Čo som však chcel povedať, je, že v záвете sú zapísané mená a tiež čo je komu zanechané. Naše mená boli pred ustanovením sveta zapísané do knihy Baránka a nikdy nemôžu byť vyňaté.

Ako stojí písané o našom Spasiteľovi u Jána 17, pred ustanovením sveta bola sláva Božia určená, aby bola v Ňom a skrze Neho zjavená. Naše mená boli pred ustanovením sveta zapísané do knihy života Baránka. Sme skutočne dediči Boží a spoludediči Ježiša Krista. Dnes je to tak, že ak by bol toto testament, tak by bola na poslednej strane z pravého horného do ľavého dolného rohu natiahnutá červená niť a uprostred by bola pečať. Myslím na knihu so siedmimi pečaťami: Nič nesmie byť pridané, nič nesmie byť odňaté [Zjavenie 22:18], všetko musí zostať tak, ako to bolo v testamente napísané. A ak sme dedičmi Božimi a spoludedičmi Ježiša Krista, tak sa nachádzame

tu, v Slove Božom. O to sa vlastne v našom čase jedná – nielen o Slove hovoriť, nie hrať sa na náboženstvo, ale skutočne poznať, čo nám je ako dedičom Božím a spoludedičom Ježiša Krista dané skrze dokonané dielo spasenia na kríži Golgoty.

Stále znovu môžeme povedať: Neviera v záhrade Eden, ako brat Branham opakovane povedal: „Neviera bola pôvodným hriechom“, pretože bolo spochybnené, čo povedal Boh. Vzišla pochybnosť a neviera prevzala kontrolu a vyústila v páde do hriechu. Viera je však víťazstvo, ktoré premohlo svet [1. Jána 5:4]. Viera prichádza z kázania [Rimanom 10:17] a v kázaní nám je oznámené, čo pre nás Boh určil. Je skutočne nádherné, že Boh má spásny plán – nie teóriu, ale Božiu realitu tu na zemi.

Krátko zdôrazním, že dnes je 2. 4. a to mi jednoducho pripomína mimoriadny deň v mojom živote. Musel som myslieť na všetky mimoriadne dni v službe brata Branhama: 11. 6. 1933 – mimoriadny deň, ktorý učinil Boh a v ktorom sa v nadprirodzenom mraku sklonil a mužovi Božiemu povedal – a to by som chcel dnes prečítať tak, ako to bolo povedané, a potom to porovnať s tým, čo z toho bolo učené neskôr:

„Veľa ľudí, novinári z časopisov tam stáli na brehu. Vtedy zaznelo: «Hľad' nahor!» Keď som sa pozrel, zostúpilo svetlo, ľudia omdlievali a zaznel hlas, otriasajúci celou krajinou: «Ako bol Ján Krstiteľ poslaný pred prvým príchodom Krista, tak bude zvesť, ktorá bude daná tebe, predchodcom druhého príchodu Krista.» Nie že by som bol ja predchodca, ale zvesť bude predchodcom.“

Keď sa na ten text pozriete, uvidíte – takýto dlhý je originálny text. Áno. A takýto krátky je ten sfalšovaný. Tu je originál, tu sfalšovaný, kde je napísané: „Ako Ján Krstiteľ predišiel prvému príchodu Pána, tak si bol ty poslaný, aby si predišiel Jeho druhému príchodu.“ O tom, že zvesť predíde, nie je vôbec reč a celé USA a Severná Amerika a celý anglicky hovoriaci svet verí tej druhej verzii, že brat Branham predišiel druhému Krista. Nechceme sa vôbec zahĺbať do vedľajších vecí, ale skutočne sa stalo tak veľa, až sa nám z toho žalúdok obracia. Len preto, že nič neponechali v origináli a všetko je postavené len na bratovi Branhamovi. Preto všetci títo ľudia, ktorí veria druhej verzii, že nie zvesť, ale brat Branham samotný predchádza druhému

príchodu Krista, nás musia odmietiť, musia nás ohovárať, musia konať tie najhoršie veci, dokonca páliť naše brožúry, pretože veria druhej verzii, a nie tomu, čo Pán povedal z nadprirodzeného mraku a svetla.

Bratia a sestry, mohli by sme tu zmieniť jeden bod za druhým. Buďme jednoducho vďační za to, že Boh nás zachoval v milosti a pri zdravom rozume a že to, čo brat Branham zvestoval, môžeme brať späť do Svätého Písma a z milosti nastoliť harmóniu bez akéhokoľvek rozporu. Sme jednoducho zo srdca vďační, že to Pán tak viedol, že skutočne od samého počiatku, od prvých dní už pred 60 rokmi, 15. 8. 1955, keď som mal 22 rokov, som od prvého dňa vedel, že to je muž poslaný od Boha. Nemal som tušenia, aké povolanie a čo ostatné je s tým spojené, ale toľko som vedel: nik nemôže činiť takéto veci, jedine že by s ním bol Boh Pán. Tento muž sa odvolával obzvlášť na Jána 5:19, že Syn nemôže robiť nič, jedine žeby to videl činiť Otca. On vo videní videl, čo Boh učinil, a potom to vyslovil a na mieste sa to stalo. Som vďačný, že môžem hľadiť späť na 60 rokov v Božom kráľovstve a v službe Pána. Už vtedy som kázal, a ak by som hľadel len na posledných 50 rokov, tak ak som každý týždeň kázal trikrát, tak by to bolo 7 800 kázaní. A bolo ich kázaných podstatne viac, aby bola drahá zvesť Božia a zjavené Slovo zvestované a Slovo sa stalo živým Slovom.

Povedzme aj toto, bratia a sestry, u Malachiáša 3 bolo veľmi dlho napísané: „*Hľa, posielam Svojho anjela, a upraví cestu pred Mojou tvárou.*“ Keď však prišiel čas naplnenia, tak to bola živá realita. Bol tu hlas – bol tu muž od Boha poslaný. Obzvlášť v ev. Jána 1:33 mohol povedať: „*Ten, ktorý ma poslal krstiť vodou, Ten mi povedal...*“ Boží muž dostáva úlohy, ktoré má splniť. Sme vďační, že pri prvom príchode sa naplnili všetky zaslúbenia a prorocktva, ktoré sa na to vzťahovali. Preto mohol Pán v Lukášovi 24 povedať: „*...totiž že sa musí naplniť všetko, čo je napísané o Mne v zákone Mojžišovom, v prorokoch i žalmoch.*“ Či sa nemusí v našom čase naplniť všetko, čo je napísané v Starom a Novom zákone? To je zvláštna milosť vyvolených. Dovoľte mi k tomu čítať dve biblické miesta, prvé z 1. Timoteovi 1:12 – tu o tom Boží muž hovoril:

„*A ďakujem tomu, ktorý ma posilnil, Kristu Ježišovi, nášmu Pánovi, že ma povážil za verného a postavil do služby...*“

Postavil nie do mojej, ale do Jeho služby. Ak sa plnia Božie zaslúbenia, tak to prechádza ponad charakter lokálnych zborov. V lokálnych zboroch sú rôzne služby a aj starší a diakoni. Keď však má byť vykonané poverenie spojené so spásnymi dejinami, tak Pán dáva pokyny. Ak sa vrátíme k bratovi Branhamovi, tak vidíme, že od samého začiatku obdržal pokyny: „**Tak, ako boli dané dve znamenia Mojžišovi, budú aj tebe dané dve znamenia. Ak nebudú veriť prvému, uveria tomu druhému.**“ Viera je dar Boží [Efežanom 2:8].

Bratia a sestry, musíme to stále opakovať: Viera prichádza z kázania [Rimanom 10:17], ale kázanie musí prísť zo Slova Božieho! Nie ktovie odkiaľ! Musí prísť z Božieho Slova! Len to je pravá viera – ak kázanie príde zo Slova a skrze Slovo je ukázané naplnenie toho, čo Boh zaslúbil, my to počujeme a veríme tomu – to je pravé zjavenie Slova, ako nám ho Boh z milosti daroval.

Druhé miesto je z Títa 1. Zdôraznime to ešte raz: Pavol v Skutkoch apoštolov 9, 22 a 26 stále znovu predstavil svoje povolanie a do detailu ho opísal. Napriek tomu, že to bol sám Pán, ktorý k nemu hovoril z nadprirodzeného oblaku, keď sa Pavol pýtal: „*Kto si, Pane?*“ a odpoveď znela: „*Ja som Ježiš, ktorého ty prenasleduješ*“, napriek tomu mal Boh proroka Ananiáša, ktorý k nemu musel prísť, aby mu povedal podrobnosti, ktoré sa týkali jeho služby.

Prečo som ja šiel k bratovi Branhamovi? Veď som veril! Ale záleží na potvrdení a podrobnostiach. Nechcem do toho vôbec zachádzať, ale je to tak – Boh to viedol tak, že po službe brata Branhama bola pravá Božia zvesť zvestovaná po celom svete. Vymenujte mi jednu krajinu, kde by nebola najprv zvestovaná pravá Božia zvesť a až potom prišli všetci, ktorí zvestovali vlastnú zvesť z citátov brata Branhama – a to je ten obrovský rozdiel! My zvestujeme Božie Slovo, pretože Božie Slovo zostáva naveky [Izaiáš 40:8], a všetky kázania nechávame tak, ako ich brat Branham kázal.

A otvorene povedzme, že počas celých 50 rokov sa nikto z bratov ani sestier nepýtal: „Čo brat Branham povedal tu alebo tam?“ Ani jediný raz sa nijaký nemecky hovoriaci človek nespýtal, ako to či ono myslel. Poviem vám prečo: Pretože všetci čítajú celé kázanie od A po Z, nič nevytrhávajú zo súvislosti, a tak majú ucelený obraz

a svedectvo o tom, čo brat Branham naozaj povedal. Ale ak niekto vytrhuje citáty zo súvislosti, tak je to zločin! To sa nesmie robiť! A napriek tomu to činia tí, ktorí nemajú žiadne Božie povolanie ku zvestovaniu.

U Títa 1:1 čítame úvod Božieho muža [podľa nem. prekladu]:

„Pavel, sluha Boží a apoštol Ježiša Krista pre vieru vyvolených Božích...“

Zostaňme tu chvíľu na okamih stáť. Nie pre všeobecnú vieru, ale pre vieru Božích vyvolených. Čo náš Pán povedal u Matúša 24:24? Ak by to bolo možné... Ale nie je to možné! Vyvolení sú semenom Slova, semeno bolo ako semeno vložené do ich sŕdc a to, čo bolo zasiate, to vzíde. My sme nerozsievali nič iné než Božie Slovo ako Božie semeno. Už v žalme 22 stojí napísané: *„Jeho semeno mu bude slúžiť.“* My sme Božie semeno! Prijali sme Slovo ako semeno v tomto čase, veríme, ako hovorí Písmo, a stali sme sa časťou Slova, ktoré Pán vedie k naplneniu v našom čase.

Takže *„...pre vieru vyvolených Božích a pre poznánie pravdy...“*

„...poznáte pravdu a pravda vás oslobodí.“ [Ján 8:32]

Bolo to tak jednoducho vedené Bohom, že nie kazateľ, ale zvestované Slovo je ľudu predkladané ako pravda a potom smieme z milosti prežiť to, čo pravda vypôsobí. Vo verši 1 to pokračuje ďalej [podľa nem. prekladu]:

„...pre poznánie pravdy, ktorá sa dosvedčuje v pobožnom putovaní, na základe nádeje večného života, ktorý neklamný Bôh zaslúbil pred večnými časmi, ale Svoje Slovo oznámil v pevne určenom čase skrze kázanie, ktorým som ja poverený podľa nariadenia Boha, nášho Spasiteľa...“

Nepovedal som nič osobné, iba som to prečítal. Ale ak by sa to na mňa nevzťahovalo, tak by som tu dnes nebol a neboli by ste tu dnes ani vy. Božie povolanie je jednoducho dané na to, aby bolo Božiemu ľudu oznámené, čo Boh vo Svojom spásnom pláne a vo Svojom drahom Slove rozhodol a zaslúbil.

Povedzme to ešte raz – *Božie zaslúbenia stoja, naveky sa nepohnú, Ježiš krvou zapečatil to, čo v Slove sľubuje. Nebo a zem môžu horieť, hory a vrchy blčať, ale kto verí tomu, čo Boh povedal vo Svojom Slove,*

ten nájde, čo zaslúbil [pieseň] a má vrúcne spojenie s Bohom. Sme jednoducho vďační, že Pán v našom čase všetko dokoná.

Bratia a sestry, čo sa týka Izraela, poznačil som si tri veci: Všetci vieme, že náš Pán v Matúšovi 24 a Lukášovi 21 prirovnáva izraelský národ k figovníku: Ak vidíte, že figovník pučí, že sa preberá nanovo k životu, tak viete, že je to blízko, že to stojí pred dvermi. Sme vidieť naplnenie všetkých biblických proroctiev, ale tie týkajúce sa Izraela sú mimoriadne.

29. 8. 1897 sa uskutočnil prvý sionistický kongres v Bazileji. Muž, narodený v Maďarsku, ktorý pracoval vo Viedni ako novinár, bol ten prvý, ktorého Boh mohol použiť k tomu, aby Židom priniesol zvesť: „Vy nepatríte do rozptýlenia, patríte do vlastnej zeme!“, čím položil základy sionizmu. Uvažujte nad tým, ako dlho to už trvá! A ak hľadáme na zvesť – kto by si myslel, že tu ešte v roku 2016 budeme? Veď sme počítali s okamžitým návratom Pána.

Dobre si spomínam, ako naši bratia z USA na začiatku 70. rokov nahlas oznamovali, že v roku 1977 nastane koniec, bude 70. spásny rok a nastane návrat Ježiša Krista a že sa uskutoční všetko, čo brat Branham už v roku 1961 povedal a dostal zjavené – až po zničenie Ameriky a automatické autá. Brat Branham to všetko videl a bol skutočne presvedčený (lebo to čítal v jednej knihe), že v roku 1977 nastane 70. spásny rok a dovedy všetko skončí. To však bol William Branham, a tak to stálo v knihe od Larkina alebo niekoho iného, ktorú čítal. Bratia z USA však tvrdili, že predpoveď proroka je ako proroctvo. Ja som sa ešte v roku 1976 odvážil povedať, že rok 1977 príde a odíde. A čo vám mám povedať? Ani náš milovaný brat z Tucsonu mi viac nepodal ruku, nerozlúčil sa, len povedal: „Ty neveríš tomu, čo prorok povedal, a ja ti viac ruku nepodám...“ a odišiel s manželkou a tromi dcérami do Rotterdamu.

Už som vám povedal, že som si poznačil aj to, kedy mi Pán dal pokyn – v nedeľu 18. 7. 1976. Bratia a sestry, práve sa zotmelo, bol som tu v modlitebnej miestnosti, prešiel som okolo budovy, kde stála stará čerešňa, asi v tejto výške a za ňou bol dva metre vysoký plot s ostnatým drôtom, pretože počas 2. svetovej vojny tam boli zhromažďovaní Židia. A práve keď som prešiel okolo rohu, tak, ako vy počujete môj hlas, zaznelo: „**Môj služobník, choď na vedľajší**

pozemok a posväť mi ho, stavaj na ňom, lebo prídu ľudia z mnohých krajín, ktorí budú potrebovať ubytovanie!“ To je tak pravda ako každé Slovo v Biblii! Preto som vedel, že rok 1977 príde a odíde. Potrebujeme však pokyn od Pána, ak ho nemáme, držíme ústa! Hovoriť môžeme len vtedy, ak hovoril Boh! Je to jednoducho veľmi dôležité.

Poznávame, že v našom čase sa naplnilo zaslúbenie – „*Hľa, Ja vám pošlem proroka Eliáša...*“ [Malachiáš 4:5]

Bratia a sestry, aj to musí byť raz zreteľne vyslovené: Čo všetko musel izraelský národ v Starom zákone prežiť... Ak čítame 1. Korintianom 10, zistíme, aké veľké veci Boh učinil. Vo dne v noci predchádzal Svoj ľud v oblaku a ohnivom mraku a aj napriek tomu vo svojom srdci blúdili. Nohami síce nasledovali ohnivý a oblakový stĺp, ale v srdci neverili, blúdili a väčšina z nich zahynula na púšti.

Bratia a sestry, my smieme zo srdca veriť! Musím teraz ešte povedať, že tá fotografia s nadprirodzeným mrakom z 28. 2. 1963 nie je len na náhrobných kameňoch, nepoužíva sa k uctievaniu, ale dokonca sa tlačí aj na tričká, aby všetci vedeli, že Pán už prišiel. Nie! On sa zjavil, On neprišiel! To je ten rozdiel! „*Keď sa Syn človeka zjaví...*“ [Lukáš 17:30] To brat Branham stále znova zdôrazňoval. Vzal príklad z 1. Mojžišovej 18, kde Pán navštívil Abraháma a bol obrátený chrbtom k stanu, a keď Sára počula, čo Pán povedal Abrahámovi, smiala sa sama v sebe, nie nahlas a myslela si: „Či ona, stará 90-ročná žena, má byť ešte matkou?“ Pán sa pozrel na Abraháma a spýtal sa: „*Prečo sa Sára smiala?*“ [1. Mojžišova 18:13]

Brat Branham sa často odvolával na to, že tak, ako to bolo v čase Sodomy a Gomory, tak to bude aj v našich časoch. Boží muž zdôraznil, že Pán vtedy vykonával službu u Židov a Samaritánov, ale nikdy nešiel k pohanom. A učeníkom v Matúšovi 10 dokonca povedal: „*Na cestu pohanov neodídite a do mesta Samaritánov nevojdite; ale radšej idte k strateným ovciam domu Izraelovho.*“ Anjel Pánov povedal bratovi Branhamovi: „Tá istá služba, ktorá prebiehala vtedy so Židmi a Samaritánmi, sa teraz pred návratom Ježiša Krista opakuje v Cirkvi z národov ako posledné znamenie.

Som Bohu jednoducho vďačný, že od roku 1958 každé kázanie brata Branhama dorazilo o tri týždne do Krefeldu. Počul som ho

viackrát a som jednoducho vďačný Bohu, že som sa mohol s touto službou stotožniť, že som mohol prežiť všetky vývojové stupne a nezoskočil som pádom ktovie kedy, ale skutočne z milosti mohol všetko prežiť.

Takže nielen 11. 6. 1933, nielen 6. 5. 1946, keď anjel Pánov vošiel do miestnosti v nadprirodzenom svetle a hovoril s bratom Branhamom. Brat Branham ho opísal od hlavy po päty.

Bratia a sestry, toto zvestovanie, ktoré bolo Božiemu mužovi zverené, nás má zaviesť k Bohu, k Slovu, späť na začiatok! Čo sa dialo s ľuďmi izraelským, keď sa vrátili z babylonského zajatia? O čo vtedy išlo? Jednalo sa o to, odstrániť sutiny zo zničeného chrámu, nájsť jeho starý základ a na tomto starom základe budovať. O čo sa jedná dnes? Všetky sutiny, ktoré boli na pôvodnom základe, ktorý položili apoštoli a proroci, museli byť odpratané, každé učenie, každá prax, všetko, čo nepatrí k základu, muselo byť odpratané. Späť k pôvodnému základu! Pavel Korinťanom napísal: *„Lebo iný základ nemôže nikto položiť mimo toho, ktorý je položený, ktorým je Ježiš Kristus.“* [1. Korinťanom 3:11]

Ak by nebolo 11. 6., ak by nebolo 6. 5., tak by pravdepodobne nebolo ani 2. 4. a ani ďalšie pokyny. Boží spásny plán je však jednoducho taký, že jedna služba zasahuje do druhej a je to z milosti prepojené. V dňoch Jozueho nemuselo byť nič vykladané, všetko mohlo byť ponechané tak, ako to bolo. Truhlu zmluvy stačilo položiť na ramená nosičov a šli cez Jordán do zasľúbenej zeme. Presne tak je to dnes. Je nám darované zjavené Slovo a vy sami môžete posúdiť všetkých bratov, ktorí rozdáajú ten istý duchovný pokrm.

Poznačil som si, že od roku 1962 uplynulo 54 rokov, a keď myslím na všetkých bratov, ktorí k tomu prišli v priebehu týchto rokov... Myslite na to: ak by súhlasilo, čo Američania zvestujú, že Pán v roku 1963 opustil trón milosti, že čas pominul a Pán prišiel na zem, aby kládol nárok na spasených. Čo všetko sa tam zvestuje, nad tým sa jednoducho zastavuje rozum. Nie! Pán je stále tam, kde bol, krv je ešte stále na tróne milosti, my sme ešte stále v čase milosti a krv na tróne zostáva až do času súženia, lebo na základe Zjavenia 7 obmyje v krvi Baránka svoje rúcha veľký nesčíselný zástup, ktorý musí prejsť súžením.

Rešpektujte predsa Božie Slovo! Nechajte všetko stáť tak, ako to stojí napísané! Prirodzene, keď brat Branham hovoril o šiestej pečati, tak povedal: „Teraz opúšťa trón milosti.“ Nie však 23. marca 1963, ale vtedy, keď sa naplnilo to, čo je napísané v šiestej pečati! Vtedy a len vtedy!

Ó, všemohúcemu Bohu buď vďaka za Jeho drahé a sväté Slovo! Čítal som tiež o tom, že v júni 1964 povedal brat Branham v šiestej pečati, že zaznejú trúby súdov. To všetko zreteľne povedal ešte po otvorení pečatí, ale to všetkých týchto bratov nezaujímá. Vzali si niečo do hlavy, chcú preraziť hlavou múr a zaviedli ľud do bludu. Vďaka buď živému Bohu! Kto sa drží Jeho Slova, nezablúdi, ale pôjde od jasnosti k jasnosti a od pravdy k pravde.

Čo sa týka 2. 4., mám tu poznačené ešte dve-tri veci: 11. 4. 1966 bol tiež zvláštny deň, keď bol brat Branham pochovaný (prepáčte, ak to tu ešte raz hovorím). Na cintoríne ma pozdravili a pýtali sa ma, kto som a odkiaľ prichádzam. Ja som povedal, kto som a odkiaľ prichádzam, a zaznela odpoveď: „Ty vieš, prečo sme tu.“ Povedal som: „Áno, aby sme pochovali brata Branhama.“ Oni odpovedali: „Nie, sme tu kvôli jeho vzkrieseniu.“ A naozaj, potom viac ako dve hodiny spievali *Jemu len ver* a *Na krídlach snehobielej holubice*. Ja som ani raz nespieval, plakal som, zápasil, prosil a povedal: „Milovaný Pane, povedz mi: Ako má byť Cirkev-Nevesta dokonaná bez služby, ktorú si daroval bratovi Branhamovi?“ Poviem vám, že aj môj svet sa zrútil, pretože som skladal svoju nádej na túto Bohom darovanú službu.

Ale (a aj to som tu už viackrát povedal) keď som sa vrátil po pohrebe do mojej izby, slzy zmizli (plakal som už dosť dlho) a naozaj som cítil Boží pokoj. Naplnil ma pokoj, ktorý prevyšuje akýkoľvek ľudský rozum [Filipänom 4:7], bol som radostný a vďačný a náhle som v mojom srdci počul znieť (nie počuteľný hlas): „Teraz prišiel tvoj čas niesť zvesť do celého sveta, ísť od mesta k mestu a zvestovať Slovo.“ A tak sme to z milosti smeli činiť. Pán to jednoducho tak viedol a sprevádzal, že som nebol od roku 1955 len spojený s touto službou, ale dňom pohrebu učinil Boh nový začiatok. Dovtedy nebolo vytlačené skutočne nijaké kázanie a nikto na to ani nemyslel. A hľa, Boh daroval z milosti nový začiatok bez komplikácií.

Možno by som aj to mal ešte raz zmieniť: V roku 1965 mal Joseph Branham 10 rokov, a v tom veku ešte nik nemôže príliš veľa konať. Až po 14 rokoch zvestovania zvesti po celej zemi započal on svoju službu. To nehovorím ako ohováranie, ale s najväčšou bolesťou, akú si viete predstaviť. Ako prvé zmenil Zjavenie 10:7 a povedal: „To je Boží hlas.“ Dovtedy to bol hlas siedmeho anjela, ale od toho času to mal byť hlas Boží a všetci vo všetkých národoch mali tento Boží hlas na vlastné uši počuť, mali počuť kázania brata Branhama priamo z pásky, pretože je to hlas Boží. Tak to začalo, a potom sa to vymklo spod kontroly. Všetci vieme, že Zjavenie 10:7 hovorí v jednotnom čísle o *tajomstve Božom* a Ježiš Kristus je to zjavené *tajomstvo Božie*. Brat Branham presne 77-krát hovoril o *tajomstvách* v množnom čísle, pretože on ako posledný zvestovateľ časového obdobia Laodicee mal pred Bohom zodpovednosť zjaviť všetky tajomstvá, ktoré boli skryté v Božom Slove – o záhrade Eden, o páde do hriechu, o úplne všetkom, čo nám bolo skryté. Preto tak často, viac ako 70-krát o tom hovoril a vzťahol Zjavenie 10:7 na svoju službu, ale vždy hovoril v množnom čísle – že *tajomstvá Božie* budú dokonané. On Zjavenie 10:7 nepozbavil jeho sily, ale nechal to stáť tak, ako je napísané, len ho ako posol siedmeho cirkevného veku vzťahol na svoju službu, použil množné číslo a hovoril o Božích *tajomstvách*. Pre mňa to nie je vôbec žiadny problém. Ale problémy, ktoré spôsobili naši bratia, sú jednoducho také zlé, že kričia k nebu. Z toho dôvodu, bratia a sestry, nám Boh počas všetkých tých rokov pomohol. Predstavte si: Ak by súhlasilo, že čas milosti skončil otvorením pečatí v marci 1963, kde by si bol ty, kde by som bol ja, kde by sme boli my všetci a tí, ktorí sa ešte ani nenarodili, nieto aby boli znovuzrodení?! Nie a ešte raz nie! Ešte je čas milosti a sme Bohu Pánu zo srdca vďační, že poslal Svojho služobníka a posla so zvestou, ktorú sme skutočne niesli ďaleko do sveta a poslední budú vyvolaní von.

Čítajme ešte Slovo, ktoré sa vzťahuje na naše dni, totiž na spasenie, ktoré nám náš Pán z milosti daroval. Prajem si, aby všetci na celej zemi, ktorí nám nerozumejú, jednoducho vedeli, že na celej zemi nie je nikto, kto by si službu brata Branhama vážil viac ako brat Frank. My však mužovi Božiemu dávame miesto, aké

mu dalo Sväté Písmo, a Bohu samotnému vzdávame česť. Česť skutočne len Bohu samotnému!

V 1. Petra 1 je od verša 18 napísané:

„...vediac, že nie porušiteľnými vecami, striebrom alebo zlatom, ste vykúpení z márneho svojho obcovania, podaného otcami, ale drahocennou krvou ako bezvadného a nepoškvrneného baránka, Krista, predzvedeného pred založením sveta...“

Nečítali sme to snáď u Jána 17? On bol vyhliadnutý už pred založením sveta a a s Ním sme boli vyhliadnutí aj my.

„...a zjaveného pri posledku časov pre vás...“

Ďakujme teda Bohu Pánu, že sa to pre nás stalo. Zostáva to tak, že stredobodom zvestovania je základ spasenia. Boh bol v Kristu a zmieril svet sám so sebou [2. Korintanom 5:19]. Bol to náš Pán a Spasiteľ, na ktorého Ján Krstiteľ ukázal a povedal: *„To je Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta.“* [Ján 1:29] A hľa, ako Baránok zomrel, neotvoril Svojich úst... ako je napísané u Izaiáša 53. Naplnili sa všetky biblické miesta – dokonca aj to s octom, v žalme stojí len jedna jediná veta: *„...v Mojej žízni ma napájali octom.“* [Žalm 69:22] a v Jánovi 19:28 povedal Pán: *„Žízni!“* a oni mu dali piť ocot. A stojí tam napísané: *„Aby sa naplnilo Písmo...“* – všetko, čo je napísané v Starom zákone. Môžete to čítať, dokonca aj v Žalme 68:19. Všetko to môžete v Svätom Písme čítať.

„...nedáš Svojomu Svätému, aby videl porušenie.“ [Žalm 16:10, Skutky 2:27 a 13:35] Tak sa to stalo. Neboli to tri dni a tri noci – On tretieho dňa povstal. Aj o tom sa filozofi hádajú. Bratia a sestry, sme Bohu jednoducho vďační, že keď je napísané, prvého dňa týždňa, tak je napísané prvého dňa týždňa.

Aj v Žalme 47: *„Bôh vystúpil s radostným pokrikom, Hospodin so zvukom trúby.“* Prečo je to napísané? Pretože sa vráti s veliteľským povelom a zvukom Božej trúby a hlasom archanjela [1. Tesaloničanom 4:16]. Sme jednoducho vďační, že už v Starom zákone bolo všetko napísané. Biblické proctvo Starého zákona je dokonalé a nachádza svoje naplnenie v Novom zákone až k Efežanom 4 – a to by sme mohli spojiť s 1. Petrovou, pretože to je to, o čo sa jedná – dôležité je, bratia a sestry, aby sme všetci učinili naše osobné prežitia spásy s Bohom a z milosti prežívali svoju prípravu. V 1. Petra 3:18 čítame:

„Lebo aj Kristus raz trpel a zomrel za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby nás priviedol k Bohu, usmrtený telom, ale oživený Duchom, v ktorom aj odídúc kázal duchom v žalári...“

K tomu už len Efežanom 4, kde stojí, že Pán nielenže zišiel dole do žalára, kázal v ňom, ale žalár zajal a všetci, ktorí v Neho verili, povstali s Ním (na základe Matúša 27), hroby sa otvorili a oni vyšli von. Efežanom 4:8:

„Vystúpiac na výsosť zajal zajatie a dal ľuďom dary.“

Žalm 68:19: *„Vystúpil si na výsosť, zajal si zajatie...“* A tu píše apoštol to, čo bolo v Žalme napísané a naplnilo sa: *„Vystúpiac na výsosť zajal zajatie a dal ľuďom dary.“*

Verš 9: *„Ale to, že vystúpil, čože je iné, ako že aj prv zostúpil do hlbších častí ako je zem? Ten, ktorý to zostúpil, je Ten istý, ktorý aj vystúpil nad všetky nebesia, aby naplnil všetko.“*

Haleluja! Víťaz z Golgoty: *„Ja žijem, aj vy žiť budete.“* [Ján 14:19]

A potom verš 11: *„A on dal jedných za apoštolov, jedných za prorokov, jedných za evanjelistov, jedných za pastierov a za učiteľov na zdokonaľovanie svätých ku dielu služby, na budovanie tela Kristovho...“* Mohli by sme čítať ďalej.

Zhrňme, čo tu dnes malo byť zdôraznené a povedané: Boh má spásny plán. To, čo sa týka Izraela, som nedopovedal a môžem to urobiť zajtra, ale vieme, že sa plnia biblické proroctvá – Židia sa vrátili z viac ako 150 krajín a čakajú na Mesiáša. Kto ide k Múru nárekov, môže počuť, že ich modlitba končí vždy s prosbou, aby videli znovu vybudovaný chrám a Mesiáša. My, ako Cirkev z národov, sme poznali, že Boh s nami dokoná Svoje dielo spasenia a dovedie ho k záveru.

Viete, s akou myšlienkou som dnes sedel v kancelárii? Čítal som v 7. pečati, čo brat Branham vyslal v poslednej modlitbe k trónu milosti. Už som to tu raz čítal: *„Pane, zachovaj ma, aby som tú zvesť niesol tak ďaleko, ako mi je určené. A keď nadíde môj čas, prekročiť rieku, daruj milosť, aby som mne darovaný meč podal ďalej, aby mohla byť ďalej nesená zvesť.“*

A ja som Pánu jednoducho povedal: *„Daruj mi milosť, aby som zvesť niesol tak, aby som Ti všetko mohol odovzdať.“* Tak, ako brat

Branham prosil, aby to, čo mu bolo darované, mohol potom odovzdať, tak som dnes ja Pánovi povedal: „Dovoľ mi Tvoje drahé sväté zjavené Slovo Starého a Nového zákona a všetko, čo si pre nás určil, čo si zaslúbil a budeš konať, niešť tak, aby som potom mohol všetko ostatné prenechať Tebe, aby si Ty vykonal záver a skrze mocné vyliatie Svätého Ducha dokonal Tvoje dielo a my sme prešli od viery k realite.“ Nech je vzdaná česť a chvála nášmu Bohu teraz a až na večnosť!

Dovoľte mi ešte raz povedať: Neuverili sme vtipne zloženým bájkam, ani žiadnym bájkam, ktoré ľudia teraz zvestujú. My sme z milosti prijali a uchopili prorocké Slovo ako jasné svetlo, ktoré svieti na temnom mieste [2. Petra 1:19].

Buďte raz úprimní, zostala ešte nejaká otázka? Nech sa jedná o akúkoľvek biblickú tému, božstvo, krst, večeru Pánovu, pád do hriechu, spasenie, predurčenie – či nás Boh nezaviedol do každej pravdy? Či sme vo všetkom nezachovali rovnováhu? Nič nám nestúplo do hlavy, všetko nám šlo k srdcu a smieme skutočne stále znova zdôrazňovať to, čo je napísané u Lukáša 24: *„Či nehorelo v nás naše srdce, keď nám hovoril na ceste a keď nám otváral písma?“*

Nečudujte sa, ale dnes musím pred modlitbou prečítať Žalm 51. Najmä pre všetkých nových, ktorí chcú posvätiť svoj život Pánu, byť pripravení, prijať Slovo a zo srdca mu veriť. Prosím, aby sme k tomu povstali, aby sme si to vzali k srdcu a zahĺbali sa nad tým, hovorili s Pánom a našli sa v tom a naše životy plne a cele posvätili Pánu. Žalm 51 od verša 8:

„Hľa, praješ si pravdu vo vnútornostiach. A tedy v skrytom mi daj znať múdrosť. Očisti ma od hriechu yzopom, a budem čistý; umy ma, a budem belší ako sneh.“

Nech je to teraz naša modlitba: „Pane, obmy ma v Tvojej krvi, aby som bol čistý, belší nad sneh.“

„Daj mi počuť veselosť a radosť, aby plesali moje kosti...“

Bratia a sestry, kto má ešte radosť? Kto je ešte vďačný? Väčšina chodí smutná... A pritom sme spasení, sme omilostení, Boh nás vyvolil za Svoj majetok. Áno.

„Očisti ma od hriechu yzopom, a budem čistý; umy ma, a budem belší ako sneh. Daj mi počuť veselost a radosť...“

Kto si ešte spomenie na čas, keď sme prežívali radosť a veselost, keď Duch Boží tak mocne pôsobil? Žeby sme znovu mohli prežívať radosť a potešenie.

„...aby plesali moje kosti, ktoré si zdrtil. Skry Svoju tvár pred mojimi hriechmi a zahľad všetky moje neprávosti.“

To nech je našou modlitbou! On nás vidí skrze Golgotu, skrze krv, nevidí viac hriech, ale ospravedlnenie skrze vieru. A teraz, od verša 12, príde vrúcna modlitba:

„Stvor mi čisté srdce, ó, Bože, a obnov priameho ducha v mojom vnútri.“

Stvor mi čisté srdce... Len tí, ktorí sú čistého srdca, uvidia Boha. [Matúš 5:8]

Dnes sa to na tomto mieste má stať – žeby každý z nás vyjadril: „Stvor mi, Pane, čisté srdce, lebo by som Ťa chcel vidieť. Daj mi nového Ducha.“ A potom prosba:

„Nezavrhni ma spred Svojej tvári a nevezmi odo mňa Svojho Svätého Ducha. Navráť mi radosť Svojho spasenia a podopri ma dobrovoľným duchom! A budem vyučovať priestupníkov tvojím cestám a hriešnikov, aby sa obrátili k tebe.“

Je jednoducho mocné, ako David vylial svoje srdce. „Stvor mi...“ Ty to nedokážeš, ani ja to nedokážem, ale Boh môže stvoriť nové čisté srdce. *Všetko nové, všetko nové, skrze krv Baránka.* [pieseň]

„...obnov priameho ducha v mojom vnútri. Nezavrhni ma...“

Ak by bol niekto v našom strede, kto žije s vlastnými výčitkami, čo všetko neurobil správne, či mu to Boh nezapočíta... dnes verte a prijmite, že sme obmytí a belší ako sneh a krv Baránka je skutočne na tróne milosti a smieme prísť k Pánu.

Úprimne povedané, milovaní bratia a sestry, tento deň by mal byť mimoriadnym dňom v našom živote. V prvom rade preto, že sme našli pred Bohom milosť, dostali sme darované napojenie na to, čo Boh pre tento čas zaslúbil, smieme veriť, ako hovorí Písmo, a smieme prežívať našu prípravu pod zvestovaním Slova. Boh je verný. Boh je verný.

Potom sa naplní: „*Kto bude žalovať na vyvolených Božích?*“ [Rimanom 8:33] Boh nás ospravedlnil skrze vieru v dokonalé dielo spásy na kríži Golgoty. Kto chce súdiť? Čo nás môže oddeliť od lásky Božej, ktorá bola zjavená na kríži? [Rimanom 8:35-39] „*Lebo tak miloval Bôh svet, že Svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v Neho, nezahynul, ale mal večný život.*“ [Ján 3:16]

K Jánovi 17 patrí aj 1. Jána 5:20 – tento verš sme často čítali, ale patrí jednoducho vždy k tomu:

„*A vieme, že Syn Boží prišiel a dal nám myseľ, aby sme znali toho pravdivého a sme v tom pravdivom, v jeho Synovi, Ježišu Kristovi. To je ten pravdivý Bôh a večný život.*“

Skloňme hlavy. Chcel by som sa spýtať, či snáď máme v našom strede nových, ktorí počujú takéto zvestovanie prvýkrát.

Aj keď sme spomenuli i veci, ktoré sa stali v našom čase, bratia a sestry, hlavnou vecou zostáva zvestovanie Slova a plnej spásy. „*Boh bol v Kristu...*“ [2. Korinťanom 5:19] Nech si všetci idú svojou cestou, nás Boh zaviedol na začiatok a smieme zo srdca veriť tak, ako hovorí Písmo.

V čase, keď máme sklonené hlavy, chcel by som sa spýtať, či sú tu takí, ktorí chcú svoj život posvätiť Pánu. Zdvihnite ruku, spomenieme vás v modlitbe. Všade sa dvíhajú ruky.

Taký aký som, tak to musí byť, nie moja sila, len Ty sám.

Tvoja krv ma obmýva od hriecha do čista,

Ó, Boží Baránok, idem, idem...

Amen.